

Arrest

nr. 75 960 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en Emrak KRASNICI, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing met betrekking tot de eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Roma en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U behaalde uw diploma van lager onderwijs en woonde van uw geboorte tot 1999 in Lipjan (Kosovo).

De laatste acht jaar van uw verblijf in Kosovo hielp u goederen laden en lossen bij het Rode Kruis. Hiervoor kreeg u in ruil etenswaren en drank. In 1999 kwam uw zoon L. (...) u halen bij het Rode Kruis omdat twee Albanezen uw familie thuis bedreigden met geweren. Dit deden ze volgens u omdat ze

jaloers waren op uw werk bij het Rode Kruis. Een collega van u vroeg vier mensen van de KFOR om u naar uw huis te begeleiden. Toen verhuisde u onmiddellijk naar Gracanica (Kosovo). U bleef er een jaar en vertrok er in 2000 omdat u had gehoord dat ze u nog steeds zochten in Lipjan en omdat Gracanica eigenlijk niet ver van Lipjan was. Hierop verliet u Gracanica en verhuisde u met uw gezin naar Nis (Servië), waar u tot uw vertrek naar België werkte als metser in de bouwsector.

In Servië kende u geen problemen tot ongeveer tien dagen voor 24 juli 2011, de dag waarop u door uw collega, D. M. (...), van een stelling werd geduwd. Tien dagen voor deze gebeurtenis startten uw problemen met deze man. Hij duwde u op die bewuste dag van een stelling terwijl u aan het metsen was. Hij dit deed omdat hij jaloers was op het feit dat u metste en hij enkel mortel mocht maken, dat u meer verdiende dan hij en dat u sneller kon werken dan hij.

U werd voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht en kreeg nadien nog gedurende zeven dagen, tweemaal daags een injectie. U diende voor dit voorval geen klacht in bij de politie. Zij kwamen u wel bezoeken in het ziekenhuis en vroegen of uw val een ongeluk was. U heeft tegenover hen verklaard dat deze man u met opzet geduwd had. U heeft geen navraag meer gedaan bij de politie over wat met uw verklaringen gedaan is.

Op 12 september 2011 verliet u Servië, een dag later kwam u aan in België en u vroeg nog diezelfde dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Kosovo vreest u de twee Albanezen die u zochten toen u bij het Rode Kruis werkten. Bij terugkeer naar Servië vreest u uw collega, D. M. (...).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: de geboorteakte van uw vrouw opgemaakt op 16 september 2010, de geboorteakte van uw zoon Samson opgemaakt op 20 juli 2011, uw geboorteakte opgemaakt op 2 september 2010, de geboorteakte van uw dochter B. (...), opgemaakt op 20 juli 2011, uw paspoort afgeleverd op 21 februari 2002, een lijst met uw familieleden die legaal in België verblijven, uw verklaring genoteerd door R. P. (...) opgemaakt op 9 september 2011, twee medische documenten beiden opgemaakt op 24 juli 2011.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Kosovo en daarna ook Servië verlaten heeft en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw geloofwaardigheid omtrent uw verklaringen over uw problemen in Servië ernstig wordt aangetast door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw, F. K. (...) (O.V. 6.876.709; CGVS 11/21524/B), en uw zonen E. K. (...) (O.V. 6.876.700; CGVS 11/21537) en Fl. K. (...) (O.V. 6.876.697; CGVS 11/21536).

Zo verklaarde u dat het voorval waarbij u van de stelling werd geduwd door uw collega plaatsvond op 24 juli 2011 (gehoor CGVS p. 19). Op de door u neergelegde verklaring bij R. P. (...) laat u optekenen dat het op 25 juli 2011 gebeurde. Uw vrouw verklaarde echter dat dit gebeurde ongeveer 15 dagen voor uw vertrek op 12 september 2011, dus eind augustus (gehoor CGVS vrouw p. 14), uw zoon E. (...) verklaarde dan weer dat dit gebeurde op 6 augustus 2011 (gehoor CGVS zoon Emrak p. 16), uw zoon Fl. (...) verklaarde dan weer dat dit plaatsvond een maand voor uw vertrek, dus op 12 augustus (gehoor CGVS zoon Florim p. 16). Gezien dit het essentieel element voor waardoor u en uw familieleden Servië dienden te verlaten mag verwacht worden dat jullie erin slagen deze gebeurtenis ongeveer op hetzelfde moment in de tijd te situeren. De vaststelling dat jullie hier niet in geslaagd zijn doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.

U verklaarde eveneens dat u geduwd werd door deze man toen u een discussie had met hem terwijl u op een stelling aan het metsen was (gehoor CGVS p. 17). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat hij u duwde toen jullie samen koffie aan het drinken waren (gehoor CGVS vrouw p. 14). Deze tegenstrijdigheid doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.

U verklaarde dat uw problemen in Servië begonnen een tiental dagen voor uw collega u van de stelling duwde (gehoor CGVS p. 18). Uw zoon Fl. (...) daarentegen verklaarde dat uw problemen reeds een jaar

voor uw val begonnen (gehoor CGVS zoon Florim p. 16). Van de aanvang van het probleem dat uiteindelijk aanleiding geeft tot uw vertrek uit Kosovo mag verwacht worden dat u en uw gezinsleden waarmee u samenleefde op het moment van de feiten en waarmee u naar België kwam, mag verwacht worden dat jullie erin slagen dit ongeveer in dezelfde periode situeren. Het feit dat dit niet het geval is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u in Servië verklaarde problemen.

Wat betreft een klacht over dit voorval bij de politie verklaarde u dat u nooit klacht indiende bij de politie, maar dat u (toen zij u kwamen opzoeken in het ziekenhuis) aan hen wel verklaarde dat deze collega uw express geduwd had (gehoor CGVS p.19). Uw vrouw en zoon E. (...) verklaarden daarentegen dat er nooit politie bij u is gekomen om u te bevragen over dit voorval (gehoor CGVS vrouw p. 15 en gehoor CGSV zoon Emrak p. 17). Over het feit of u hier al dan niet met de politie over gepraat hebt, kan verwacht worden dat u en uw gezinsleden hieromtrent dezelfde verklaringen afleggen.

Omwille van de hierboven omschreven tegenstrijdigheden kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen die u in Servië zou hebben gekend.

Wat betreft de medische documenten die u hieromtrent voorlegde kan enkel vastgesteld worden dat deze bevestigen dat u na een val werd behandeld voor verwondingen aan uw rug, op 24 juli 2011. Deze zeggen echter niets meer over de omstandigheden waarin dit gebeurde.

Uw verklaring genoteerd door R. P. (...), getuigt enkel van het feit dat u bij deze organisatie uw verklaring liet optekenen. Het laten optekenen van uw eigen verklaring voegt geen enkele meerwaarde toe aan de door u gedane verklaringen ter hoogte van het CGVS.

U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u Servië heeft verlaten en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Kosovo dient te worden vastgesteld dat dit gaat om een gebeurtenis uit 1999. U hielp de medewerkers van het Rode Kruis met het laden en lossen van goederen waarvoor u levensmiddelen in ruil kreeg (gehoor CGVS p. 7). U verklaarde dat op een dag twee Albanezen bij u thuis kwamen en ermee dreigden u te zullen vermoorden. Na dit eenmalige voorval verliet u onmiddellijk uw huis in Lipjan (gehoor CGVS p. 15-16). U verhuisde samen met uw gezin naar Gracanica, zo'n 15 kilometer van uw woonplaats in Lipjan. U woonde daar een jaar zonder enig probleem te kennen en vertrok in 2000 naar Servië omdat u via anderen had gehoord dat diezelfde Albanezen u nog steeds zochten in Lipjan en omdat Gracanica eigenlijk niet ver van Lipjan was. (gehoor CGVS p. 16). U denkt dat de Albanezen u wilden doden omdat u het Servische Rode Kruis had geholpen (gehoor CGVS p. 14-17). Dit wijst erop dat dit voorval moet gekaderd worden in de algemene nasleep van het Kosovo-conflict, dat eindigde in 1999, waarin Roma het dikwijls moesten ontgelden omdat zij bij Servische organisaties werkten of zelfs simpelweg omdat ze als sympathisanten van de Serviërs werden beschouwd. Hier dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Lipjan wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Gezien u in de periode van de Kosovo-oorlog enkel het Rode Kruis hielp bij het uitladen van goederen, zijn er dus goede redenen om aan te nemen u daarvoor de dag van vandaag geen risico meer loopt op vervolging.

Daarover dient ook opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u niet naar Kosovo terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboortakte en die van uw gezinsleden staven uw identiteit en afkomst, evenals uw paspoort. De lijst met familieleden van u die in België verblijven is door uzelf opgesteld en heeft geen enkele bewijswaarde, deze kan ook niets wijzigen aan de hierboven gedane vaststellingen. De medische documenten werden hierboven reeds besproken.

Ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, F. K. (...) (O.V. 6.876.709; CGVS 11/21524/B), en uw zonen E. K. (...) (O.V. 6.876.700; CGVS 11/21537) en Fl. K. (...) (O.V. 6.876.697; CGVS 11/21536) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing met betrekking tot de tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Roma, geboren in Mitrovica (Kosovo), waar u woonde tot u ongeveer 30 à 40 jaar geleden huwde met uw man en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U ging toen bij uw man in Lipjan wonen. U bent nooit naar school geweest en heeft niet gewerkt in Kosovo noch in Servië.

U verklaarde dat uw man K. F. (...) (O.V. 6.876.709; CGVS 11/21524) in Kosovo contractueel tewerk gesteld was bij het Rode Kruis. U verklaarde dat bij het begin van de oorlog drie Albanezen bij u thuis kwamen en u en uw gezinsleden bedreigden. Ze dwongen uw zoon L. (...) uw man te halen op zijn werk. Ze dreigden ermee hem te zullen vermoorden, waarna ze uw huis in brand staken. U vreest ook dat u of uw dochters verkracht zouden kunnen worden in Kosovo.

U verhuisde met uw familie naar Nis (Servië), waar u woonde tot uw vertrek naar België. Uw man werd er ongeveer 15 dagen voor uw vertrek naar België van een stelling geduwd door zijn collega toen ze samen koffie aan het drinken waren. Hij deed dit omdat uw man door hem beschouwd werd als Albanees. U zegt dat uw zoon Emran astma kreeg door de val van uw man.

Op 12 september verliet u Servië en de volgende dag kwam u aan in België. Op 14 september vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Kosovo vreest u de Albanezen en het feit dat uw man niet kan werken wegens zijn rugproblemen, dat u er geen huis en geen grond heeft.

Bij terugkeer naar Servië vreest u de Serviërs, het kleine huis waar u woonde, de rugproblemen van uw man en uw zonen die werkten op de begraafplaats.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u dezelfde documenten voor als uw man: uw geboorteakte opgemaakt op 16 september 2010, de geboorteakte van uw zoon Samson opgemaakt op 20 juli 2011, de geboorteakte van uw man opgemaakt op 2 september 2010, de geboorteakte van uw dochter B. (...), opgemaakt op 20 juli 2011, het paspoort van uw man afgeleverd op 21 februari 2002, een lijst met familieleden van uw man die legaal in België verblijven, een verklaring van uw man genoteerd door R. P. (...) opgemaakt op 9 september 2011, twee medische documenten beiden opgemaakt op 24 juli 2011.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als deze die door uw man, F. K.(...), werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een negatieve beslissing werd genomen, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land. De beslissing van uw man luidt als volgt:

“(....)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing met betrekking tot de derde verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen ben u Roma en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U werd geboren in Lipjan (Kosovo) en woonde er tot 1999. In 1999 verhuisde u omwille van de problemen die uw vader had met Albanezen naar Gracanica (Kosovo) voor één maand. Over de problemen die uw vader kende in Kosovo weet u enkel dat u niet meer terug kan omdat de Albanezen u en uw familieleden haten en willen vermoorden. U kende er zelf nooit persoonlijk problemen.

In 2000, nadat u een maand in Gracanica woonde verhuisde u met uw gezin naar Nis (Servië). Hier werd u, toen u 11 jaar was, geslagen door medeleerlingen. U ging hiervoor niet naar de directie noch naar de politie. Hierop heeft u de school verlaten.

Ongeveer een maand voor uw vertrek naar België werd uw vader van een stelling geduwd door een Servische collega terwijl hij aan het werk was. Dit gebeurde omdat zijn collega hem beschouwde als een Albanees omdat hij Kosovaar is.

Op 12 september 2011 verliet u Servië, de volgende dag kwam u aan in België en u vroeg diezelfde dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Kosovo vreest u de Albanezen, u weet niet wie concreet. Bij terugkeer naar Servië vreest u voor het leven van uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende document voor: uw geboorteakte opgemaakt op 8 maart 2010.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven als deze die door uw vader, F. K.(...), werden aangebracht. Het enige zuiver persoonlijke probleem dat u daarbovenop aanhaalde was dat Servische jongens u sloegen op school in Servië. Hieraan kan echter weinig geloof gehecht worden gezien uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent.

Eerst verklaarde u dat u toen u elf jaar oud was in het totaal 2 à 3 keer geslagen werd, daarna dat u dagelijks geslagen werd en daarna dat u in het totaal tien keer geslagen werd (gehoor CGVS Florim p. 8-9). Er is echter een groot verschil tussen 2 à 3 keer, dagelijks en 10 keer. Daarenboven verklaarde u dat u niet naar de politie bent geweest voor de slagen die u kreeg van uw medeleerlingen omdat u hoorde dat uw vader van de stelling was geduwd (gehoor CGSV Florim p. 9). Hierdoor kan aan uw verklaringen omtrent de slagen die u zou hebben gekregen van uw medeleerlingen nog minder geloof gehecht worden, daar uw vader, volgens uw verklaringen, ongeveer een maand voor uw vertrek op 12 september 2011 geduwd werd en u problemen met had met uw medeleerlingen toen u elf jaar oud was. Op het moment dat uw vader viel was u dus 18 jaar oud. Gezien dit probleem zich jaren geleden voordeed in de schoolcontext kan besloten worden dat dit het niet meer actueel is, gezien u nog tot vlak voor uw vertrek in september 2011 in Nis woonde.

Wat betreft de andere redenen voor uw asielaanvraag verwijs ik naar de beslissing van uw vader. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

“ (...)”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde document is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte staat enkel uw afkomst en identiteit.

Ook inzake de asielaanvraag van uw moeder, F. K. (...) (O.V. 6.876.709; CGVS 11/21524/B), en uw broer E. K. (...) (O.V. 6.876.700; CGVS 11/21537) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing met betrekking tot de vierde verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen ben u Roma en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U werd geboren in Lipjan (Kosovo) en woonde er tot 1999. In 1999 verhuisde u omwille van de problemen die uw vader had met Albanezen naar Gracanica (Kosovo) voor één jaar. Over de problemen die uw vader kende in Kosovo weet u enkel dat de Albanezen hem haatten omdat hij voor het Rode Kruis werkte bij de Serviërs. U heeft schrik om terug te keren naar Kosovo. U kende er zelf nooit persoonlijk problemen.

In 2000, nadat u een jaar in Gracanica woonde, verhuisde u met uw gezin naar Nis (Servië). Hier werd u ongeveer twee à drie dagen na aankomst geslagen door enkele jongeren. Ongeveer een maand na dit voorval werd u nogmaals geslagen door deze Servische jongeren.

Rond 6 augustus 2011 werd uw vader van een stelling geduwd door een Servische collega terwijl hij aan het werk was. Dit gebeurde omdat zijn collega hem beschouwde als een Albanees omdat hij Kosovaar is.

Op 12 september verliet u Servië, samen met uw gezin. De volgende dag kwam u aan in België en de 14e september vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Kosovo vreest u de Albanezen, bij terugkeer naar Servië vreest u de jongeren die u tien jaar geleden sloegen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgend document voor: uw geboorteakte opgemaakt op 18 oktober 2010.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven als deze die door uw vader, F. K.(...), werden aangebracht. Het enige zuiver persoonlijke probleem dat u daarbovenop aanhaalde was dat Servische jongens u sloegen in Nis (Servië). Dit gebeurde in het totaal twee maal. De eerste keer ongeveer 2 à 3 dagen na uw aankomst in Nis en de tweede keer ongeveer een maand na dit eerste voorval (gehoor CGVS Emrak p. 12). Gezien u reeds in 2000 in Nis aankwam en slechts melding maakt van deze twee voorvallen kan hieruit besloten worden dat dit probleem niet meer actueel is, gezien u nog tot vlak voor uw vertrek in september 2011 in Nis woonde.

Wat betreft de andere redenen voor uw asielaanvraag verwijs ik naar de beslissing van uw vader. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

“ (...)”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde document is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte staat enkel uw afkomst en identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De Raad wijst erop dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, essentieel is om uit te maken wat het land van herkomst is van de personen die deze bescherming vragen.

Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

Uit het administratief dossier dient te worden afgeleid, dat in zoverre eerste verzoeker en zijn familieleden niet de Servische nationaliteit zouden hebben en staatloos zouden zijn hun gewone verblijfplaats Servië was sinds 2000 tot hun vertrek naar België in 2011. Eerste verzoeker verklaart dat hij in Servië niet geprobeerd heeft een identiteitskaart te bekomen omdat hij een (Joegoslavisch) paspoort had en als iemand iets vroeg hij dit paspoort toonde. Hij verklaart dat niemand hem stoorde en hij geen problemen had. Hij probeerde niet de Servische nationaliteit te bekomen omdat hij deze niet nodig had (gehoor, p. 10).

Eerste verzoeker stelt derhalve dat hij de administratieve formaliteiten voor het bekomen van een identiteitskaart niet vervulde omdat hij over een (geldig) paspoort beschikte, dit zo nodig toonde en geen problemen had in Servië. De Raad stelt vast dat verzoeker en zijn familieleden beschikken over door de Servische overheden in 2010 en 2011 afgeleverde geboorteakten. Zij maken niet aannemelijk dat zij ondergedoken en illegaal verbleven in Servië zoals gesteld in het verzoekschrift. Noch eerste verzoeker noch zijn familieleden noch de commissaris-generaal maken aannemelijk dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit hebben. Derhalve wordt het asielrelaas van verzoekers getoetst ten aanzien van Servië.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."*

De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Het feit de asielzoeker te moten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad wijst er ook op dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

De bestreden beslissing stelt: *"In Servië kende u geen problemen tot ongeveer tien dagen voor 24 juli 2011, de dag waarop u door uw collega, D. M. (...), van een stelling werd geduwd. Tien dagen voor deze gebeurtenis startten uw problemen met deze man. Hij duwde u op die bewuste dag van een stelling terwijl u aan het metsen was. Hij dit deed omdat hij jaloers was op het feit dat u metste en hij enkel mortel mocht maken, dat u meer verdiende dan hij en dat u sneller kon werken dan hij. U werd voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht en kreeg nadien nog gedurende zeven dagen, tweemaal daags een injectie. U diende voor dit voorval geen klacht in bij de politie. Zij kwamen u wel bezoeken in het ziekenhuis en vroegen of uw val een ongeluk was. U heeft tegenover hen verklaard dat deze man u met opzet geduwd had. U heeft geen navraag meer gedaan bij de politie over wat met uw verklaringen gedaan is."*

De Raad stelt vast dat eerste verzoeker aannemelijk maakt dat hij een arbeidsongeval had als metser in Servië kort voor zijn vertrek.

De Raad meent dat eertse verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door een derde persoon van een stelling geduwd werd omdat hij Roma was.

De verklaringen van eerste verzoeker en zijn familieleden met betrekking tot de politie zijn niet eensluidend.

De bestreden beslissing stelt: *"Wat betreft een klacht over dit voorval bij de politie verklaarde u dat u nooit klacht indiende bij de politie, maar dat u (toen zij u kwamen opzoeken in het ziekenhuis) aan hen wel verklaarde dat deze collega uw express geduwd had (gehoor CGVS p.19). Uw vrouw en zoon E. (...) verklaarden daarentegen dat er nooit politie bij u is gekomen om u te bevragen over dit voorval (gehoor*

CGVS vrouw p. 15 en gehoor CGSV zoon Emrak p. 17). Over het feit of u hier al dan niet met de politie over gepraat hebt, kan verwacht worden dat u en uw gezinsleden hieromtrent dezelfde verklaringen afleggen."

Eerste verzoeker stelt dat hij dit contact met de politie achtergehouden heeft voor zijn familieleden. Zij hebben weinig vertrouwen in de politiediensten. Verzoeker wilde koste wat koste vermijden dat zijn familie een officiële klacht zou indienen en dit zou blijken uit het gehoorverslag.

Dit overtuigt niet. Het vindt geen steun in het administratief dossier. Eerste verzoeker verklaarde dat de politie naar het ziekenhuis kwam en vroeg of zijn collega het express gedaan had. Eerste verzoeker heeft niet geïnformeerd naar het verder verloop, hij wist dat het belangrijk was, maar heeft het niet gedaan (p. 19). Zijn echtgenote verklaarde dat haar man niet wou dat men naar de politie ging en dat er nooit politie bij haar man geweest was om over het incident te praten (gehoor, p. 15).

Als bewijs van de aangehaalde feiten legt eerste verzoeker een verklaring neer van zijn "Roma advocaat" (gehoor p 11) en waarin gesteld wordt dat het ongeluk gepleegd werd door de dader omdat verzoeker Roma was. De bestreden beslissing stelt in dit verband: "*Uw verklaring genoteerd door R. P. (...), getuigt enkel van het feit dat u bij deze organisatie uw verklaring liet optekenen. Het laten optekenen van uw eigen verklaring voegt geen enkele meerwaarde toe aan de door u gedane verklaringen ter hoogte van het CGVS.*"

De brief van een advocaat uit het land van herkomst kan een bijkomend bewijs zijn van de door eerste verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijk document is echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Deze brief geschreven op vraag van eerste verzoeker heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

De Raad stelt vast dat eerste verzoeker geen klacht heeft ingediend, wel een verklaring zou afgelegd hebben bij de politie, maar dit niet verder opvolgde ook al beseftte hij dat het belangrijk was. Het betreft een eenmalig feit, hij had geen problemen in Servië, ook niet met de politie en geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij geen klacht zou kunnen indienen en bescherming krijgen tegen een persoon die hem moedwillig van een stelling zou geduwd hebben.

Eerste verzoeker legt dan ook geen aannemelijk bewijs voor van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij maakt aannemelijk dat hij een arbeidsongeval had, maar niet dat hij een gegronde vrees heeft voor of het slachtoffer was van daden van vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De motieven uit de bestreden beslissing betreffende Kosovo zijn niet relevant bij gebrek aan bewijs van de Kosovaarse nationaliteit van verzoekers.

De tweede, derde en vierde verzoeker verwijzen naar de motieven aangehaald door de eerste verzoeker.

De derde verzoeker stelt dat hij in 2000 geslagen werd door medeleerlingen, maar noch naar de directie of politie ging en de school verliet. De vierde verzoeker stelt dat hij in 2000 tweemaal geslagen werd door jongeren. Deze feiten hadden meer dan tien jaar geleden plaats voor het vertrek van verzoekers uit Servië en zijn niet ernstig genoeg als bewijs van hun hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizendtwaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS